

A hatalom és az ige

Oh, mennyi erő lakozik a dalban,
a fák koronáján táncoló szélben mennyi erő honol
a papok titkában, a kínai tekercek jeleiben
a tusfekete formákban
oda hív a magány fájdalmas energiája
oda a fékevesztett hullámmásába
az égbolt és az árnyékvilágunk közé
miért fáj a szülés öröme,
ez volna a teremtés rítusa?

Nakaz az árnyak mezején

Eljön az az óra, mikor az árnyak élesednek
ez volna az ideje az újuló szerelmeknek.
Eljő az óra és az árnyékok közt kitágulnak a képek,
és még a hús is kétségbeesik, amikor sötét munkát végez.
De az üde szavak a hiúságot számúzik az égre,
és oly erővel állítják meg a pusztítást,
hogy sóvá változik a tenger.
Végre megvirrad és az elgyötört tekintet visszavonul
de te megőrzöd emlékeidet
Mint ugrálókötél kígyózik a gyermeki múlt,
bár a mérgezett nyelvek még egyre susognak
de megóvod a feledés csészéjét.

Az elvesztegetett remények utcája

A Végső utcában haltak meg
az osztrák-magyar hercegek
egy cifra palotában szólt a muzsika
és az idő a táncát a keringő dallamára járta
pár lépés az idő maga a többi kerge szédület
hercig urak, bájos hölgyek, gyengéd lelkek kavalkádja
a hősök ugye sosem vonulnak vissza
csak mint a falra felkúszó borostyán
maradnak és egy helyben topognak

Rád gondolok

Rád gondolok s ez így jó nekem
mert a lényedet felfogom
felfoglak s íme elfoglak
míg a szétfosló képben bújdokolsz
ma megszerettelek már ne is rejtekezz
benne vagy az isteni fény fotonjaiban
a gömbölyded sugárzásban
ezért fáj ha nem vagy

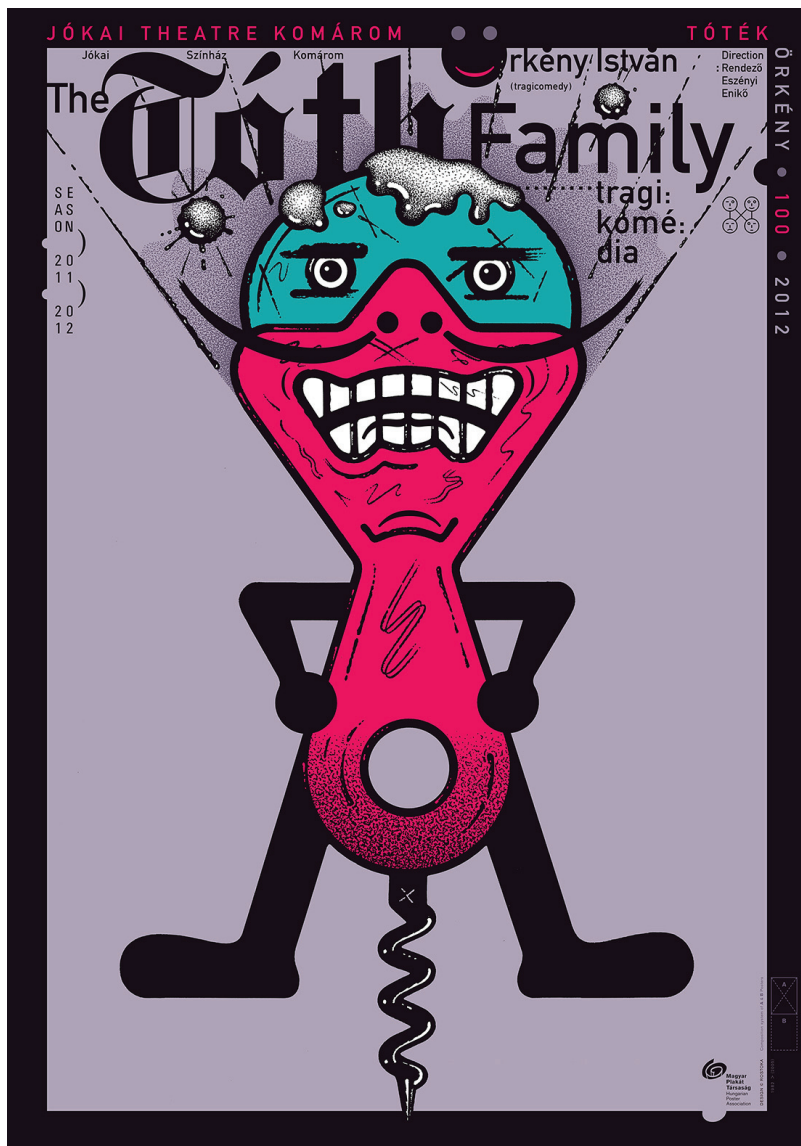
Szánalom

A szánalom hamis,
a versem vezeklés.
ott mutál a génjeimben
még a gázkamrákban kezdődött.

Még mindaz előtt,
amikor a vérebben antigének voltak
a kínzások teremtette
gyilkosságok ellen
az esztelen elnyomás
és mindenféle szörnyűségek ellen.
Ez senkit nem érdekel
ha már a halottainkat számoljuk
igen a saját halottainkat.
Lásd a halottakat
sorba vagy,
egy kupacba rendezve
midőn egy halomban elégték.
Most mindenki
távol tartaná a gonoszt.
Ezért nem sírok
a palesztin áldozatok felett,
és nem sírok
bárki más felett sem!
Mert ha sírnék
a halottaim felett,
elém állnának ők
hosszú sorban,
igen a hústalan holttesteik
amiket megevett az idő,
akár egy névsorsolásnál
vagy azon a napon
„a látogatáskor”,
most némaságukat
őrzi a muzulmán kezek
kínálni fogják
a kifakult foszlányokat
egy régi leplekből
hogy letöröljem vele a könnyeimet,
ha sírok
Ha majd még sírok

Gágyor Péter fordításai

Miriam Neiger-Fleischmann héber költő, irodalomtudós és festő. 1948-ban született Szlovákiában. Szülei magyarországi holokauszt-túlélők voltak. 1949-ben érkezett Izraelbe, Jeruzsálemben él és dolgozik. 1977 és 1981 között a jeruzsálemi Bezalel Akadémián tanult művészetet. 2015-ben PhD fokozatot szerzett a Jeruzsálemi Héber Egyetemen, disszertációját Avigdor Hameiri költészetéről írta.

Rostoka László: Örkény (plakát)